

tionsforretninger og lignende Forretninger skulde Salæret fastsættes af den vedkommende Foged, fordi jeg anser det for en Mangel ved de bestaaende Regler, at Salæret skal fastsættes ved Dommen, altsaa paa en Tid, hvor Dommeren ikke kan have nogen Forestilling om, hvormeget Arbejde der egentlig kan være forbunden med Forretningen, da der jo kan komme Indsigelser mod Eksekutionsforretningen o. s. v., saa at det i og for sig kan give et ikke ringe Arbejde at udføre denne Forretning. Jeg finder derfor, at det er det naturlige, at den Dommer, den Retsbetjent, for hvem saadanne detachederede Forretninger udføres, ogsaa bestemmer Salæret derfor. Der blev af den ærede kongevalgte Landsthingsmand (Nsjing) gjort en Indvending mod den Regel i § 1, at Salæret skulde udbetales Sagføreren strax, naar det denne betroede Hverv var ileendebragt. Det er jo ganske klart, og det har heller aldrig været mig skjult, at der dermed var forbunden den Mislighed, at det undertiden kunde tænkes, at Salæret blev nedsat i en højere Instans, i hvilket Tilfælde der blev Tale om en Tilbagebetaling. Men naar man betragter Sagen i sin Almindelighed, er det en stor Ulempe og Ubillighed mod Sagførerstanden i det Hele, at de skulle vente paa Salæret, efterat Arbejdet er udført, i saa lang Tid, som Appellen medfører. Det er et overmaade stort Antal af kriminelle Sager, som blive appellerede, og i alle disse Sager maa Sagføreren vente et halvt eller et helt Aar, efter Omstændighederne, paa at faae sin Betaling, som jeg mener maa siges at være fortjent, ligesom ethvert andet Arbejdes Betaling i det Dieblig Arbejde er udført, og jeg finder, at lige over for denne Ubillighed er det en mindre Ulempe, at der kan være enkelte Tilfælde, hvori der kan blive Spørgsmaal om Tilbagebetaling, Noget, som vistnok ikke vil have nogen stor praktisk Banskkelighed at faae udført lige over for de Sagførere, som ere bekliffede til at udføre offentlige eller beneficerede Sager eller ere særlig antagne dertil, idet de altid maa ansees for at være Folk, hos hvem en saadan Tilbagebetaling uden Ulempe kan faaes. Dertil kommer, at man jo har andre Midler til at forstaafe sig Bølpøbet, idet man kan afdrage det næste Gang, der skal udbetales Salær, i Fald Tilbagebetalingen skulde møde Uvillie eller Banskkeligheder. Det er naturligvis et Billigheds-spørgsmaal, om man mener, at det er rigtigt og naturligt at give Sagførerne Ret til at faae Betalingen strax, naar Arbejdet er udført, eller ikke, noget særdeles vigtigt Spørgsmaal er det ikke, men jeg tror dog, at det er Noget, man vil sætte Pris paa blandt Sagførerne, og som det ikke er ubilligt af dem at forlange. Med Hensyn til § 3 skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. For det Første vil jeg sige, at jeg ikke kan være enig med det ærede kongevalgte Medlem deri, at der ikke kunde være noget væsentligt at indvende mod,

at Sagførerne modtog, hvad der frivilligt ydedes, og jeg tror, at hvis man vilde stille det op som en almindelig Regel, vilde det føre til Misbrug, saaledes som ogsaa den ærede sidste Læser, som havde Ordet, nærmere paaviste. Jeg tror, at det vilde føre til Misbrug og føre til, at det ingenlunde blev Reglen, som bør være Reglen, at Parterne nyde fri Retshjælp i de Tilfælde, hvor der saaledes bekliffes dem en Sagfører. Men jeg kan ikke se, hvorfor det ærede kongevalgte Medlem kan have saa meget imod første Punktum i § 3, thi det er jo ikke til Hindring, at Sagføreren kan faae et Honorar af Parten, naar denne, som den ærede Læser udtrykte sig, føler Krang til at vise en saadan Erkjendtlighed mod ham. Der staar ikke noget absolut Forbud i § 3, der staar, at Sagføreren ikke uden Justitsministeriets Tilladelse maa modtage saadant; han kan altsaa faae Lov dertil, og det vil i Reglen heller ikke blive negtet, thi det maa altid forudsættes, at der, naar et saadant Andragende foreligger, er temmelig stor Garanti for, at det virkelig er fuldkommen frivilligt, at Honoraret tilbydes. Jeg har selv i Motiverne nævnt et Tilfælde, hvor jeg vilde finde det naturligt, om en Part vilde yde sin Sagfører en saadan Erkjendtlighed, nemlig det Tilfælde hvor Parten, som maaste før har været en fattig Mand, gennem Processen har vundet en hel Del Penge og maaste er bleven en holden Mand, hvilket meget godt kan tænkes gennem en Proces, f. Ex. ved en Arvesag eller deslige. I det Tilfælde vilde jeg ikke finde det naturligt, at den Part, som ved Sagføreren's Bistand har opnaaet en særdees betydelig Forbedring i sin Stilling, vilde yde Sagføreren en Erkjendtlighed derfor, og det er ogsaa for at aabne Afgang til, at det kan ske, at der i § 3 er indstødt en Bestemmelse om, at han kan modtage det ham Tilbudte med Justitsministeriets Tilladelse. Hvad det sidste Punktum af § 3 angaar, saa har jeg allerede tidligere bemærket, at jeg ikke for mit Vedkommende lægger saa stor Vægt paa, om man der vil tilskrive den Bestemmelse, at den Sagfører, som udenfor sin Tur lader sig engagere til at udføre beneficerede eller offentlige Sager, skal fratage sin Ret til Salær af det Offentlige. Det lægger jeg ikke stor Vægt paa, men jeg giver Thinget at betænke, om man ikke derved vil virke hen til, at Parterne komme til at betale mere, end de ellers vilde komme til. Hvad jeg derimod mener, at man absolut maa holde paa, det er, at det ikke kan gaa an at lægge Hindringer i Veien for, at eu Part saaledes selv kan vælge sin Defensor i eu kriminel Sag eller sin Sagfører i en civil Sag. Det gaar ikke an, jeg tror ikke, at det vil kunne gaa an, at fremstille det som Noget, der er en Bevillings-sag, om man vil tage Hensyn til et Onske fra Parten eller ikke, men jeg mener, at man maa stille Sagen saaledes, at det er Noget, som